

Maratonul

În anul 490 î.H., 600 de corăbii ale noii flote persane se îndreptau pe mare spre vest. Frica și groaza mergeau înaintea lor. Darius, puternicul rege persan, își trimisese cei mai buni războinici pentru a-i nimici pe greci. Persanii debarcară pe coasta orientală a peninsulei Attica, în câmpia Maratonului. Siguri de victorie, aduseră cu sine și lanțurile cu care elinii urmau să fie legați și duși ca sclavi spre răsărit. La scurt timp însă, și grecii sosiră la fața locului. Curajosul lor strateg Miltiade înaintă în mare grabă cu 10.000 de ostași înarmați până în dinți în întâmpinarea armatei persane, care era mult mai numeroasă. Printr-un atac prin surprindere, grecii se năpustiră asupra lor străbătând cu repeziciune ploaia de săgeți nimicitoare, după care atacară cu o furie îngrozitoare rândurile arcașilor persani fără armură. După o luptă tenace avu loc deznodământul. Cu toată rezistența îndârjită, invadatorii reușiră doar cu greu să se salveze în corăbiile lor. La apusul soarelui părăsiră coasta Atticii umiliți și însângerați.

Grecii jubilau. Pentru prima dată fusese învinsă o oștire persană. În amurgul serii, un alergător fugi găfâind printre vii și livezi de măslini până la Atena, la o depărtare de peste 40 de kilometri. Mai strigă cu ultima putere „Victorie! Victorie!”, după care se prăbuși mort în piața din Atena.

Aproape cu 2.500 de ani mai târziu au avut loc în 1964 Jocurile Olimpice de la Tokio. Dacă în domeniul sportului se mai întâmplă minuni, atunci acestea au avut loc în ziua finală la atletism în cursa maraton de 42,196 de kilometri, în aerul sufocant și plin de fum al acestei mari metropole.

Pistolul dădu semnalul de start. Parcă prea lent se puseră în mișcare alergătorii, adevărații eroi ai disciplinelor olimpice! Pe o întindere de peste 42 de kilometri, ce corespundea distanței dintre localitatea greacă Maraton și Atena, energia trebuia repartizată exact. Cel cu numărul 17 de pe ultimul rând din dreapta, Abebe Bikila, era unul dintre mulții alergători. Această întrecere, pe care numai el singur o stăpânea suveran, avea să fie maratonul său. Două milioane de japonezi stăteau de-a lungul traseului și îl aclamau pe plutonierul în vârstă de 27 de ani din garda palatului imperial din Addis Abeba. Deja în 1960 la Roma câștigase pentru Etiopia medalia de aur și, ceea ce nimeni nu putea să creadă că ar fi cu puțință, se va realiza și de data aceasta: aur la maraton pentru Etiopia! Cu un avans de peste un kilometru, acest sportiv rezistent și zvelt a câștigat într-un timp, care până atunci a fost socotit ca imposibil pentru distanța de maraton.

Să aruncăm o scurtă privire asupra deținătorilor de performanțe de odinioară și din prezent pe această distanță. Câștigătorul olimpic din Los Angeles, în anul 1932, renumitul argentinian Zabala, care odinioară bătuse recordul în această alergare în 2 ore, 31 de minute și 36 de secunde, a dorit să câștige la Berlin în 1936 pentru a doua oară medalia de aur, însă după 22 de kilometri s-a prăbușit. La fel și „locomotiva cehă”, Emil Zatopek, care în anul 1952 la Helsinki câștigase trei medalii de aur, și anume la 5.000 de metri, la 10.000 de metri și în maraton, a eșuat în 1956 la Melbourne la a doua sa încercare pentru medalia de aur la maraton. La olimpiadele din Atlanta, în anul 1996, și Sidney, în anul 2000, aproape în toate disciplinele a fost vizibil progresul în antrenament. Au trecut în orice caz peste 30 de ani de la olimpiada din Tokio. O nouă generație de alergători a pășit pe locurile de start. În Atlanta, alergătorul Josia Tugwane, înalt de numai 1,58 metri și 45 de kilograme greutate, a câștigat medalia de aur pentru Africa de Sud în timpul fantastic de 2 ore, 12 minute și 36 de secunde. Dar cu acest rezultat de vis s-a aflat în urma lui Abebe Bikila, rege printre eroii singuratici ai străzii.

Să revenim la Tokio. Când a alergat Bikila, a fost de față și Emil Zatopek, precum și Jesse Owens, „minunea neagră”, câștigătorul a patru medalii de aur în anul 1936. Ce-i drept, ca om de vârstă mijlocie, bine situat, nici el nu a vrut să renunțe să fie prezent la acest mare concurs. Chiar și lor, oamenilor de specialitate, li s-a tăiat răsuflarea când Abebe Bikila, atletul de culoare, după circa 15 kilometri s-a distanțat de grandiosul australian Ron Clarke și a pornit înainte cu o viteză ca în povești.

După exact o oră și 48 de secunde a parcurs distanța de 20 de kilometri, după care alergarea a continuat pe un teren defavorabil. La kilometrul 35 a băut o înghițitură de ceai dintr-un pahar de carton, fără să-și piardă ritmul de fugă. La scurt timp după aceasta s-a văzut stadionul. Adunându-și ultimele puteri, a parcurs și ultimele sute de metri până pe stadion, unde a fost primit cu o explozie de bucurie de nedescris. Dacă n-ai fi știut că viteazul atlet parcursese deja peste 40 de kilometri, ai fi putut crede că tocmai făcuse o rundă în jurul stadionului. Dar cronometrul stadionului arăta 2 ore, 12 minute și 11,2 secunde. Zapotek a exclamat: „Cine aleargă pe această pistă cu urcușurile infinite în acest timp record, acela nu mai poate fi numit grandios, acela nu mai este un fenomen, ci este ceva de nedescris!” Chiar și rezultatele remarcabile ale următorilor alergători au pălit în fața unui asemenea record de timp. În timp ce ceilalți sportivi deplin epuizați au necesitat îngrijiri medicale, Bikila și-a scuturat extraordinara oboseală prin câteva exerciții de gimnastică. Ochii lui negri străluceau. Premiul râvnit era obținut!

Și în Cuvântul lui Dumnezeu, în câteva locuri e vorba de „alergare”, precum și de pista de alergări și premiul câștigat. Însuși Isus Hristos și apostolii au vorbit în repetate rânduri în pilde pentru a fi înțeleși. Și viața ta este asemenea unei alergări. Dacă aceasta va fi pe distanță scurtă sau maraton, nu are importanță. Importante sunt startul și ținta. Numeroși sunt alergătorii pe pista largă a plăcerilor lumești și a egoismului. O astfel de alergare duce cu siguranță la o veșnică pierzare. La începutul acestui drum se află o strălucire înșelătoare, iar la capătul lui, noaptea. Aceasta cu mult mai repede decât bănuiesc cei mai mulți! Chiar Iov a trebuit să zică: „Zilele mele aleargă mai iuți decât un alergător” (Iov 9.25). De-ai dori ca timpul pus ție la dispoziție să-l trăiești spre cinstea lui Dumnezeu!

Domnul Isus te cheamă pentru a te conduce pe o nouă cale. De aceea pășește pe stadionul credinței! Tot ceea ce împiedică alergarea ta, păcatul și vina, El vrea să le înlăture din calea ta. Orice povară, oprire și întârzieri inutile nu sunt potrivite pentru un alergător pe pista de alergări.

„Luptă-te lupta cea bună a credinței” (1 Timotei 6.12). Mulți eroi adevărați au primit deja o răsplată nemuritoare pe acest stadion al credinței. „Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus” (Evrei 12.1-2).

„Uitați ce este-n urmă și lăsați povara,
Priviți mereu-nainte, căci cel jerfit e Unul;
El înveselește îndată o inimă bolnavă,
Cu drag și cu simțire El rana ta o leagă.

Așa urcați voi liberi cu El, în El mai sus,
Spre înălțimi cu soare ce n-au în veci apus.
El merge înainte croind drumuri tot mai noi;
Pe dușmani și potrivnici lăsându-i înapoi.

Iar tot ce vă mai ține captivi pe vechiul drum
O, aruncați îndată ca pe un coșmar!
Înmormântată fie lumea pentru voi
În groapa-n care Isus învie pentru voi!

De aceea, tot mai sus să ne-ndreptăm privirea,
Cu pas ușor și hotărât să-nfăptuim unirea!
Cu Maestrul nostru sfânt să mergem mână-n mână,
Pe calea sfântă, dreaptă și plină de lumină.”